

ŠESTÁK

Odílový časopis 6.koedukovaného oddílu v Kateřinicích číslo **81**,
vydáno 5.3.2007, nákladem 50 výtisků

...Šestáčekovy novinky...

Rádcovský zdravotní kurz
Kdy: sobota 17.3. + 18.3. odpoledne
a hodina bazén (čas bude upřesněn)
Začátek v sobotu 8:00 na středisku,
klubovna světlušek, konec v 18:00
S sebou: osobní a družinové (popřípadě oddílové
lékarničky), psací potřeby, strava zajištěna
Upozornění: Zdravotník je POUZE
pro rádce a podrádce, min. věk 12let
(případné výjimky konzultujte se Šárkou)
V příloze posílám přihlášku, kterou je nutné
odevzdat nejpozději do 1.3. 2007 Máji, Zubovi

LAN PARTY 2, info na strankach
<http://lan4fun.wz.cz/> a na strediskove
nastence. Prihlasky na nastenku nebo
na tel 603 810 131 ve tvaru LAN4FUN_
jmeno_prezdivka_bydliste Vyzi-Petr Šlinz
m o b i l : + 4 2 0 6 0 3 8 1 0 1 3 1
ICQ344737416

LAN PARTY 23.-25.3 v 18.00 na středisku,
místo je pro 24 lidí, vstupné 50kč včetně dopravy,
elektriky, switchu. Prodlužky s sebou. Hraje se
counter strike, starcraft, unreal, age of empires 2
a další podle domluvy.

Vsem plavani chtivym i tem, kteri
maji jen chut se poradne vydovadet v
bazene a na toboganu:
V nedeli 18. brezna od 9:00 do 11:
00 mame pronajaty cely vnitri prostor
lazni. Proto nevahejte a prijdte,
sice hlavni organizator Maja je po
neprijemne nehode a nemuze chodit,
ale i tak by mohl probehnout nejaky
spolecny program.
Sraz je v 8:50 u lázní.
-Za každého ucastnika vybirame 40,-
(je to na dve hodky - normalne by te
hodina stala 42,-, ty nad 15 let dokonce 55,-).
- Nezapomen na dvacetikorunu
pro uzavreni na skrinky.
Na vsechny se tesi svetluský

FILMOVÝ KURZ III.

*se uskuteční
od pátku 9. března
do neděle 11. března
na Březinách
začátek ve 20 h*

*Pro ty, jež se chtějí naučit
základy práce s kamerou,
vytváření scénáře,
práci s technikou,
stříh v AdobePremiere Pro,
ozvučení a titulkování filmu,
převést film na DVD, do MPG,
...*

Cena za ubytování a jídlo:

120,- Kč

*Výhodou je vlastní kamera,
nebo PC, není to ale podmínka
účasti na kurzu.*

*Přihlášky a bližší informace
u Hanýska
na tel.: 736 770 132
nebo e-mail:
hanysek1@centrum.cz*

ObRok 2007

Že jste o ObRoku ještě v životě neslyšeli? Anebo patříte mezi staré ostrřílené mazáky – obrokáře a myslíte si, že vás už nic nepřekvapí? Ať už je to jakkoli, neváhejte a přečtěte si následující řádky...

ObRok 2007 proběhne ve dnech 4. – 8. května 2007. Čeká vás téměř pět dnů plných zajímavých setkání, nových přátel, gejzír inspirace a nápadů a programy, které jinde nezažijete! Diskuse, workshopy, prezentace vašich kmenů a jejich originálních aktivit, velká hra, koncerty, pomoc okolí, možnost posedět a popovídat s přáteli v krčmě, obrovská inspirace pro vaši roverskou činnost, příležitost navázat spolupráci s rovery a rangers z celé republiky...A to vše v báječné jihočeské krajině na tábořišti Bílá Skála nedaleko Jindřichova Hradce.

Že tam chcete být taky? Neváhejte ani vteřinu a dejte nám o tom vědět – uzávěrka přihlášek je již **28. února 2007!**

(Možnost přihlásit se bude sice i po tomto datu, ale počítejte s tím, že v tomto případě bude poplatek poněkud vyšší...)

A POZOR POZOR! TO TU JEŠTĚ NEBYLO! KAŽDÝ 1000. ZÁVAZNĚ PŘIHLÁŠENÝ ÚČASTNÍK MÁ OBROK ZDARMA! ...bud' to právě ty!

Co je ObRok?

- jediná věc, kterou žere český kůň i český rover...
- událost, které nezúčastnit se znamená nebýt...
- jedny velké prázdniny...
- celý český roving na jediné louce...
- setkání se starými i novými přáteli...
- smršť nápadů a inspirace...
- neviditelná ruka rovingu...
- zážitky, které ti nedají spát...
- 15 lidí na jedné karimatce...
- 120 hodin, na které těžko někdy zapomeneš...
- ...akce, kde prostě musíš být!

Přihlaste se na www.skaut.cz/obrok

Login: vsetin Heslo: vsetin

...Střípky z družinovek...

(LENKA) V pátek 9.2. na oddílovce se uskutečnil střelecký den. Střílali jsme z kuličkovek. Byli tam: Kikina, Kája, Ráša, Ferda, Kecka, Fialka, Zub a já. Zub připravil různé terče. První byla typická terčovka. Pak jsme stříleli na čínskou čtvrt, mrtvého brouka, zárožáka a latrínu. Na latrínu jsme si museli obléct na svoje gatě obléct modré tepláky. Pak Kikina ze Zubem připravovali diplomky. Nechcu sa chlubit, ale dostala jsem TŘI. Každý dostal aspoň jeden diplom až na Fialku. No, možu říct že to bylo fáň. Je dobře že se nikdo nezastřelil.

(Ferda) Dne 9.2. se konala jako obvykle páteční oddílovka. Na místě jsme ale zjistili, že tak obvyklá nebude, čekalo nás totiž střílení na 5 terčů ....Zub nám řekl, že budeme střílet do terčů s kuličkovkami. Terče nebyly všechny stejné - první terč byl normální, druhý v tureckém sedu se střílením na Číňana držícího sekáček, u třetího terče - „zárožáka“ - jsme museli být za rohem a střílet do terče, na kterém byl nakreslený muž za rohem, u čtvrtého terče jsme si lehli a stříleli jsme na muže, který měl v jedné ruce sekuru a v druhé nůž, v pátém terči jsme seděli na stoličce a stříleli na muže, který utíkal. Jak střílení skončilo, dostali jsme diplomy – někdo víc a někdo míň, podle výsledků našeho střílení. Už se těšíme na další takovou oddílovku.

Starší kategorie:

1. Kikina 550 bodů
2. Zub 530 bodů
3. Kecka 400 bodů
4. Fijalka 241 bodů

Mladší kategorie:

1. Lenka 220 bodů
2. Ferda 125 bodů
3. Kája 115 bodů
4. Raška 36 bodů

(Ráchel) Ve čtvrtek 21.2 jsme byli v klubovně a hráli jsme novou hru na spaní a na krále. Král byla kecka, všechny nás odsoudila k smrti lechtání. Potom jsme se střídali a byli jsme králi všichni jenom kecka nne, tak jsme ji zlechtaly zase my, je to moc hodně zábavná hra.....

(Čikita) 14.2. Jsme na oddílovce první přemýšleli jestli půjdeme do klubovny nebo jestli budeme venku.... Nakonec jsme byli v klubovně. Tam nám Kecka rozdala takové malé testíky, potom nám je skontrolovala nonic moc...A šli jsme hrát hry, a to jsme se začali hádat, jestli budeme hrát schovku, kraby nebo budeme spát. Kecka nám řekla, ať si napíšeme na lístky to co chceme hrát, lístky jsme dali do čepice .... Jako první jsme vylosovali spaní..... Tak jsme hráli spaní.... Potom Ferda vylosoval sardele a naposledy Lenka vybrala schovku a jak jsme dohráli schovku šli jsme domů....

Oddílovka zvaná Střelecká

(Zub) Bral jsem oddílovku za Janinu a měl být šipkařský turnaj, ale já jsem řekl NE. Na šipky jsem vůbec neměl chuť a tak jsem si vymyslel jiný program. Střelecké závody typu IPSC, což je praktická střelba v nejrůznějších situacích a polohách. Vyrobil jsem různé terče pro 5 různých disciplín, nachystal si svoji air-soft kuličkovku Gloch 17 a vyrazil na oddílovku.

Moc se nás nesešlo, ale mělo to své kouzlo. Závodilo se v těchto disciplínách:

Klasická terčovka - střelba na klasický kruhový terč
Čínská čtvrt - střelba v sedě (turek), kdy se musel zasunout zásobník, natáhnout zbraň a střílet přes špruše na židli.

Zárožák - rychlý výstřel zpoza rohu (pozn. autora: žádná sranda).

Mrtvý brouk - střílelo se v poloze vleže na zádech s tím, že zbraň byla položena na břicho. Po signálu se musela vzít, natáhnout a střílelo se naopak.

Latrína - zločinec vás vyleká na WC a prchá. Vy vybíháte s gaťama (tepláky) na půl žerdi, berete zbraň, kterou ztratil a pálíte 1 výstřel....

Tak takové byly střelecké pozice, prostě ze života. Každý byl dobrý v něčem jiném a nakonec to vyšlo tak, že jsme udělali dvě kategorie, starší a mladší. Tuším, že nejlepším střelcem byla Lenka, ale diplom si odnesl každý. Myslím, že jsme se všichni dobře bavili a že to s chutí můžeme někdy zopakovat...

(Beruška) Ve středu 14.2.06 jsme v oddílovce řešili vesmírnou otílu. Měli jsme za úkol vyřešit Venušinu cestu. Moc nám to nešlo! Skoušeli jsme morzeovku atd. ale nešlo to. Tak jsme si teda zahráli na spaní. to byla sranda! Pak jsme šli ven a hráli tři hry :schovku a 2x sardele. Někteří byli jak čuníci a hlavně já! A pak už jsme jeli dom.....

Bazén 16.2.

Hon na Šírokka 23.2.

(FERDA) V pátek 23.2. byla oddílovka trochu jinak - Ivíčata ze Vsetína nás pozvali na svou hru nazvanou Hon na široka. V 15.20 hod. jsme jeli (Fialka, Kecka, Ferda a Lenka) autobusem na Vsetín na středisko, kde jsme se zaregistrovali a pak nám vysvětlili pravidla hry. Hra trvala jednu hodinu. Za jednu hodinu všichni museli chytit alespoň jednoho široka (širok = kluk oblečený v bílé masce, kterého jsme měli chytit, a který nám za to dal ježka v kleci). Jednoho jsme, jak utíkal, uviděli, ale byl rychlejší. Ferda málem jednoho chytil, byl od něho přibližně asi 50 cm, ale byl rychlejší. Nakonec se Ferdovi jednoho široka podařilo chytit díky tomu, že se Ferda vydával za chodce. Všichni k němu přiběhli. Kecka nám řekla, ať běžíme na středisko jim ho dát. Protože jsme měli ještě chvíli čas, prošli jsme si město, než nám jel autobus domů.

K2 - 10.2.

(Dazul) Letošní K2 provázely zprvu samé nezdary. Například jsme prvně v historii museli konání K2 přesunout z ledna na únor kvůli nedostatku sněhu. Ze stejného důvodu jsme museli trasu prvně zkrátit a nejelo se až do Kateřinic. A nikdy dříve neodřeklo svoji účast tolik lidí - kvůli chřipkové epidemii. Nicméně ti, kteří vyrazili byli maximálně spokojeni. Já jsem jel ve skupině s Romanem a Hanýskem. Už cestou ke startu se v autě Roman prokecl, že byl letos odhodlán jet až do Kateřinic. Že se cítí fyzicky mnohem lépe než loni. A fakt nekecal. Vrazil jsme vesle a v pohodovém tempu. Ale už za Soláněm nasadil Romitů se slovy „chytám druhou mízu“ děsivé tempo, takže se náš tým roztrhal. Zprvu na mne měl tak minutu, pak dvě a pak mi zmizel z dohledu. Pochopil jsem, že i ode mne se očekává větší nazazení a tak jsem podstatně přidal. Zrychlil se mi tep, přestaly stíhat plíce a začala odcházet levá ledvina. Než mi začla odcházet i pravá, dorazil jsem na Tanečnicu, kde už na mne Romitů 5 minut čekal. Nechal mne chvíli odpočinout a když se za náma začali objevovat postavičky dalších běžkařů, zařval: „Už nás mají“ a rychlostí, kterou bych po 30 km (které jsme v tu chvíli měli za sebou) nečekal, vyrazil k Cábu. Na Ptáčnici jsme dorazili spolu a na Cábu jsme počkali na Hanýska, který závěr naší sportovní akce pojal více rekreačně než jsme očekávali - zato udělal moc hezké fotky 😊 Ale nutno dodat, že i tak na nás nikdo neměl. Takže překvapením tohoto ročníku bylo, že jako první do cíle dorazila nejstarší skupina vsetínských oldskautů ve složení Roman Pavlica (Tůlavé papuče), Pavel Drábek (6.OS) a Ing.Petr Hanák (Tůlavé papuče).

Ze zápisníku sportovce - 10.2 za Soláněm nasadil Romitů se slovy „chytám druhou mízu“ děsivé tempo, takže se náš tým roztrhal. Zprvu na mne měl tak minutu, pak dvě a pak mi zmizel z dohledu. Pochopil jsem, že i ode mne se očekává větší nazazení a tak jsem podstatně přidal. Zrychlil se mi tep, přestaly stíhat plíce a začala odcházet levá ledvina. Než mi začla odcházet i pravá, dorazil jsem na Tanečnicu, kde už na mne Romitů 5 minut čekal. Nechal mne chvíli odpočinout a když se za náma začali objevovat postavičky dalších běžkařů, zařval: „Už nás mají“ a rychlostí, kterou bych po 30 km nečekal, vyrazil k Cábu .....

Přestože je „tento způsob zimy poněkud zvláštní“ a historicky prvně jsme byli nuceni tradiční K2 odsunout z lednového termínu na únor, dopadla i letos tato jízda dobře. Na putovní cenu přibudou podpisy Romitů, Hanýska a Dazula, kteří spolu vytvořili útočné družstvo spojených oldskautských klubů- Tůlavých papučí a 6.OS.

Krvavý valentýn 14.2.

(Kecka) Pomůžete zachránit lidský život,, tak lákají letáky lidi v tramvajích v Olomouci, aby šli darovat krev. elé tři roky jsem si ten leták pročítala a pořád si říkala, až budu mít 18 půjdu dát krev!

Den před odběrem si země taťka utahuje že budou muset k té krvi připsat upozornění že v té krvi je i moje nedobrota, takže bude nedobry...

Hoplá a je to tady. Přemluvila jsem spolužačku, a tak ve středu vyrážíme na transfuzní oddělení do nemocnice na Vsetín. Přicházíme asi o půl osmé a sestřičky už nás upozorňují že jdeme pozdě, a že se chodí do půl sedmé, tak nic nevádí když jsme tu poprvé tak nám to odpouštějí. Vyplňujeme se sestrou

přihlašovací kartu, sestřička mi vyplácí jízdné a jdeme na první odběr kde nám zjistí naši krevní skupinu, kterou jsem dodnes nevěděla. Chvilí čekáme a jdeme za panem primářem na vyšetření, když mám být už na řadě všimneme si že každý nese nějaký list do ordinace a my nic. Zjišťujeme, že tento arch musíme vyplnit Magda pro něho rychle skočí já ho rychle obratem vyplním(všude mám zaškrtnané ne) jediné ano dávám u aktivního sportu a horolezectví. Toho se chytne hned pan doktor po příchodu do ordinace a začne vykládat že on taky jezdí na hory viděl na Mont Blanc a že se koupal v Bohýjském jezeře(expedice 6.os, projížděli jsme kolem něho).

Všecko v pořádku, až moc v pořádku pan doktor mi sděluje, že jsem až moc zdravá a takoví lidé umřou rychle a ni se neví proč, krásná zpráva na Valentýna že?

Jdeme zpět a čekáme už na odběr 496ml krve ze mě dneska vycucnou .Lehám si na lehátko sestřička mi napíchne žilu a už vidím jak to valí do toho sáčku, mačkám kolečko vyptávám se co a jak a zjišťuju že moje krevní skupina je B, druhá v pořadí nejvzácnější. AB-1.místo, B-2.místo, A-3.místo, 0-4.místo. Jdu do čekárny dostanu poukaz na sváču, kapičku že jsme dárce, vitamíny a hotovo. Hned jak výjdu, tak začíná rozruch vykouknu a Magdě je asi nevolno dojdu k ní a je celá bílá, trochu ji klesl tlak říkala že začala počítat hvězdičky :o)) Pak se jí celou dobu směju, protože než jsme šli na odběr furt jsem si dělala srandu že sebou švihnu já, ba ne to Magda místo mě. Já jsem po odběru měla strašnou radost nevím proč asi prpto ře jsem udělala něco dobrého anebo že mi odebrali tu nedobrotu z krve. Donesla jsem jí sváču pojíme a jdeme domů. Zas za 4 měsíce. Máme to za sebou a vůbec to nebolelo a ty dvě hodiny mě taky nezabily, takže kdo jste ještě nebyli na darování krve tak běžte vaše krev zachrání vaše dítě,souseda,kamaráda kdo ví, třeba se vrátí právě vám....

(MAGDA-spolužačka Kecky) Už dlouhou dobu jsme přemýšlely nad tím, že bychom šly darovat krev. Po Vánocích je vždy krve málo a příliš velká oběť a hrůza to taky není.

A tak jsme dne 14.2 ráno s úsměvy na rtech s Valentýnským šílenstvím v zádech navštívily transfúzní oddělení. Skoro okamžitě se nás ujaly usměvavé sestřičky a vše důležité vysvětlily. A během hodinky (to jsme nečekaly) jsme s ocitly v křeslech na odběr krve. U každé z nás seděla sestřička a kontrovala jak nám je.

Jehla nebyla vůbec cítit a obě jsme si to užívaly až do konce. Kamarádce trval odběr necelých 7 minut. Já jsem začínala desátou minutu a také se blížila zdárně k cíli. No ale čert to chtěl, a udělalo se mi trochu špatně. Jak jsem to řekla, hned kolem mě byly sestřičky. Zdvihly mi nohy, mokrou žínku dali na čelo, doušek vody v hrdle a příchod doktora, který mě hned zkontroloval. Vše bylo v pořádku občas se to stane že klesne tlak. Zdenča se celou dobu bála že bude chodit jak Charlie Chaplin v grotesce nakonec byla v naprosté pohodě a bavila se, když jsem si už v mnohem lepší barvě sedala ke stolu. Eště jsme dostaly stravenky a ona se svým vyvinutým orientačním smyslem dokázala najít kantýnu což jsem na ni pyšná a moc jí děkuju. Džus a slatinové rohlíky bodly nám oběma. Při odchodu jsme dostaly vitamíny a odznáček jako pro válečné veterány.

Vždyť přece „daruj krev,zachrániš život“, my obě se už nemůžeme dočkat jak za 4 měsíce půjdeme znovu.

(Dazul) Zimní akce na Malou Fatru se stala v ŠESTCE každoroční tradicí. Pamětníci jistě vzpomenou na VRRV (vůdcovsko-roversko-rádcovská výprava) v roce 1999. O dva roky později se objevila fotografie z této výpravy na titulní stránce celostátního časopisu Junák. To jen ta na úvod na pro osvěžení paměti.

Dlouhodobým odpozorovaným trendem je, že čím jsou členové oddílu mladší, tím méně jsou línější na náročnější akce vyrazit J kat A vznikem 6.OS přešla organizace „Malé Fatry“ na oldskauty. Letos jsme v rámci připravovaného programu („OS pro RS“) pozvali i všechny starší 14,5 let ze ŠESTKY.

Všichni jsme byli kvalitně vyzbrojeni – Cipísek, Tutíno, Zub a Radek se sněžnicama a já s běžkami a tuleníma pásama. Samozřejmě karimatky, zimní spacáky, cely, sněhové lopatky, vařič a slabší jedinci měli i stan. Za Šútovským vodopádem jsme nasadili sněžnice, běžky a těšili se na několikametrový skok v soutěsce potoka. Všichni jsme si skočili, ale žádný zážitek to letos nebyl, protože v korytu potoka bylo a nějaký metr sněhu víc než obvykle a tak se skákalo ani ne ze dvou metrů.

Zato když jsme po kilometru vylezli ze soutěsky, čekalo nás překvapení. Medvědí stopy. A nebyly moc staré. Směřovaly na boční hřeben, k místu, kde obvykle spíme. Medvědí stopy jsem na živo viděl už mockrát, ale tyhle byly fakt hodně velké. Vlastně byly největší, jaké jsem zatím viděl. Před 3 lety jsme pár kiláků odsud také viděli medvědí stopy a taky směřovaly k našemu zimnímu tábořišti.

Počasí bylo nádherné – viditelnost úžasná, sníh zmrzlý, takže se příliš nebořil a sluníčko hrálo tak, že jsme šli velmi lehce oděni. Hned za soutěskou jsme zamířili podél bočního hřebene nahoru, abychom nastoupali aspoň 300 výškových metrů. Cipísek mezitím přestal litovat, že dneska nepůjdeme až na hřeben a doba mezi jeho jednotlivými odpočinky se s odšlapanými hodinami zkracovala. Každopádně si u všech přítomných oldskautů získal respekt tím, že nedržkoval, zatnul zuby a šlapal i když stál na sněžnicích prvně v životě. Cipísek je totiž tvrdák.

Na místě, kde obvykle nocujeme jsme vyházeli ve sněhu velký kruh na ohniště (sněhu zde bylo přes metr), nanosili četiny, udělali zásobu dřeva na celý večer a ráno, rozdělali oheň a začali vyvařovat. Mezitím Cipísek makal přes 2 hodiny na sněhovém záhrabu.

Před osmou večer byla v lese tma jako v pytli, ale vyšli jsme se podívat na holý hřebe, abychom se pokochali supr hvězdnou oblohou. Pak jsme s Cipískem zalezli do záhrabu a popřáli těm, kteří spali ve stanu nebo ve větrném přístřešku ať si jich medvěd nevšimne a zalehli. Zatímco venku bylo pod nulou, v záhradu bylo příjemné teplo. A to takové, že jsem se po půlnoci probudil a zjistil, že mi kape do spacáku voda. Udělali jsme zajímavou zkušenost – napříč stropem záhrabu byl velký smrkový kmen a ten začal teplo, které jsme vydávali akumulovat. No a po čtyřech hodinách byl tak naakumulovaný, že sníh kolem něj začal tát a kapat do našich spacáků. Takže – nikdy nedělejte záhrab u spadlého stromu!

Pře půl jednou ráno jsme se tedy ze záhrabu evakuovali a ustlali si kousek od ohniště na hromadě chvojí. Byla zde citelnější zima, ale zase na nás nekapala voda. Na zdravém vzduchu se opravdu dobře spí - ráno jsme vstávali až po osmé hodině.

Samotné vstávání na zimním táboření není nic suprového, protože se člověk musí donutit, aby vylez z vyhřátého spacáku do pořádné kosity. Nicméně se zde hodila stará dobrá finta – hodit si do spacáku na půl hodky vyhřát kalhoty, mikinu, boty a rukavice. Pak je to vstávání o hodně příjemnější.

Rozdělat oheň, udělat horkou polévku a mezitím zabalit spacák, karimatku a celý bágel. Většinou se to nepodaří na jeden záťah a tak si člověk vždycky na chvíli odběhne zahřát promrzlé prsty k ohni.

Když jsme uklidili tábořiště, nasadili jsme sněžnice a vydali se na hřeben. Počasí ovšem bylo oproti včerejšku o poznání horší a tak jsme tušili (mimo Cipíska) co nás čeká. S větrem jsme pochopitelně počítali a tak jsme na sebe oblékli vše co se dalo. Nepříjemná ale byla mizerná viditelnost. Jen jako by za odměnu vítr roztrhl mraky a my viděli kolik výškových metrů nám zbývá nahoru.

Už po půlhodině stoupaní jsem cítil, že si budu muset vyměnit rukavice, protože jsem přestával mít cit v prstech. O co víc se mi nechtělo absolvovat zastavení, shození bágelu, sundání slabých rukavic, vytažení silných rukavic, ... O to víc jsem byl během další čtvrt hodinky spokojenější, protože se mi cit do prstů vrátil a dokonce jsem cítil příjemné teplo.

Držel jsem se od kluků trochu stranou, protože na běžkách, byť s tuleními pásy, je problém stoupat rovně do pětapadesátistupňového svahu. Takže jsem traverzoval. Jak si to tak mašuji tentokrát na stranu k Rozsutci, vidím, že se asi 10 metrů ode mne pohybuje sníh. Pochopil jsem vcelku rychle, že je to lavina a zastavil jsem. Nikdy dřív jsem neviděl lavinu z takové blízkosti. Měla tak do metru na výšku, 70 metrů na šířku a jela dolů asi půl kiláku. Volal jsem na Radka ať se jde rychle podívat, že tohle už možná neuvidí, ale pro vítr mne neslyšel a když ke mne za pár minut dorazil, lavina se už zastavila.

Když jsem mu líčil jaký to byl skvělý pohled, všimnul jsem si, že ve sněhu asi 2 metry přede mnou objevila trhlina a začíná postupovat v půlkruhu kolem mne. Samozřejmě, že mi došlo, že se začíná trhat další lavina a tak jsem okamžitě vystartoval pryč. Hnal jsem kluky do boku a vysvětloval jsem co a jak. Kluci byli naštěstí asi 50 metrů ode mne, takže i když mne pořádně neslyšeli, jasně viděli mé posunky a můj pohyb. Zastavil jsem se asi po 20 metrech a ta mrcha trhlina postupovala za mnou. Po dalších 10 metrech jsem už byl u malého smrčku a věděl jsem, že tady jsem v pohodě. Chvilku jsem čekal, abych viděl jak se lavinka utrhne, ale k ničemu se neměla. A mně začínala být větší a větší kosa. Tak jsem pokračoval ve stoupaní.

Cipísek vypadal docela unaveně ale bylo jasné, že se nesmí moc zastavovat, že musí být pořád v pohybu, aby nezmrzl. A tak když párkrát projevil přání, aby si tu mohl lehnout, byli všichni kolem něj dost tvrdí.

Na vrcholu hřebene už Cipíska nic nemrzlo a vypadalo to, že máme nejhorší za sebou. To se poznalo i podle toho, že jsme zase začali fotit.

Chatu pod Chlebem jsme trefili a dali si tam kofolu a polévku. Pak už nás čekal jen 2-3 hodinový sestup k autu.

Akce to byla i letos velmi vydařená a mohu ji vřele doporučit všem, kteří by si chtěli vyzkoušet nefalšované zimní táboření v horách - děvčatům i klukům. Tak co, pojedete v únoru 2008 s náma?

(Cipísek) Vše začalo v sobotu v 9 hodin. Stavil se pro mě Zub a šli jsme ke kinu V ratiboři, kde jsme čekali na ostatní, ve složení Zub, Radek, Tucek, Dazul a já - Aleš. Dohromady nás bylo celkem 5. Dazul přijel osobním autem, tak že jsme se tam tak tak vešli. Jeli jsme zhruba 3 hodiny. Jak jsme dorazili do Šutova na jedno malé parkoviště tak jsme s připravili a za nedlouho jsme vyrazili plní energie. Šli jsme hodinu k Šutovskému vodopádu. Tam jsme také poobědvali a vyrazili jsme na obtížnější cestu, kde jsme si nasadili sněžnice. Kolem třetí hodiny se nám podařilo dojít pod horu, která měřila 1572m. Naše největší obavy se vyplnily. Našli jsme stopy medvěda a né zrovna malé. Asi v polovině hory nás Dazul dovedl na tábořiště, kde tradičně trávili noc. Když jsme došli připravili jsme si lopaty, kterými jsme si přichystali ohniště, záhraby a díru pro stan. Než jsme všechno dodělali byla už tma. Nachystali jsme si večeři, popovídali si a šli spát. O půlnoci jsem se vzbudil já a Dazul, že na nás kape a jsme mokří, protože jsme dýchali a bylo tam teplo. Museli jsme s ihned vystěhovat a spát pod širým nebem. Pod sebou jsme měli jen četinu a karimatky, spacáky a na sobě celtu. Dazul usnul velmi rychle, ale já jsem se hned tak brzy neusnul. Neustále jsem slyšel podezřelé praskání větví a divné zvuky, ale nakonec jsem i já podlehl spánku. Když jsme s e vzbudili všichni se divili že já a Dazul spíme venku. Rozdělal jsem oheň a udělali snídani. S Dazulem jsme vyrazili jako první. Říkal jsem si kdo ví jaká to bude sranda. Ale ouvej po 500 metrech byl už takový vítr, že to semnou mávalo tak tak že mě to málem odfouklo. Ostatní nás za chvíli dohnali. Velmi jsem se spletl, když jsem si myslel že to bude snadné. Před vrcholem, kde jsem se za pomocí ostatních tak

tak doplazil, jsme konečně pochopil, že to není procházka po ratibořských kopcích. Celý zmrzlý a profoukaný slovenským vichrem jsme vystoupili na hřeben a šli mírným kopcem na vrchol.

„Hurá, už jsem konečně tady“. Už mi nebyl ani zima, ale byl jsem na pokraji svých sil. Chvíli jsme se fotili a já jsem načerpal aspoň trochu sil a říkal jsi proč jsme raději nezůstal doma, nedíval se na televizi a neležel ve své posteli, ale brzy jsem změnil názor, když jsme došli do jedné hospůdky u které končil vlek. Dal jsme si polévku, já Kofolu, ogaři pivo a šli jsme dál. No lépe řečeno jeli dál. Zub dostal nápad využít igelitových pytlů. Tohle vození jsme prováděli asi 1 km. Pak jsme si nasadili sněžnice a šli směrem k autu. Šlo se mi líp, když jsem věděl, že sranda ještě bude. Dazul jako jediný z nás zradil, protože měl běžky a ostatní sněžnice. Za hodinu nám zavolal že už je u auta a máme sestoupit ze svahu a jít po proudu potoka až k autu. Svah byl prudký a zhruba 300m dlouhý a byl v lese. Chlapci jezdili po zadku, protože pěšky by to nešlo a na pytlech by to byla sebevražda. Raději sjížděli po kouskách zastavili a čekali na ostatní. Co by to byl za kopec, kdyby někdo nemohl zastavit. Dotyčný kličkoval mezi stromy, snažil s využít každého stromu, větve k zastavení té pekelné jízdy. Kdo byl ten dotyčný? No přece já!

Na poslední chvíli jsem zastavil a čekal na opozdilce. Až jsme se shromáždili, šli jsme po potoku směrem k autu. Byl jsem rád, že jsem s nimi jel.

PS: Kdo si myslí, že to nic není, tak ať si to příští rok s náma zkusí, že veli rychle změní názor.

Fatranský mix(Zub) Bylo nás pět: já, Dazul, Radek, Tucek a Cipís. A myslím, že všichni natěšení, ba možná i nadrženi na ty hory. U některých to byla určitě taky zvědavost, u zbytku ta sladká chuť vzrušení a adrenalinu. Už jezdím pár let a nebojím se říct, že letos to bylo nejlepší. Jako by se smíchaly všechny moje Fatry dohromady.

Sobota byl nádherný prosluněný den. Místama se krásně šlo po zmrzlém sněhu až k Šútovskému vodopádu. Pak nastal čas pro sněžnice, ten geniální vynález, který dělá z úmorného brodění sněhem slastný požitek z chůze (naše oddílové sněžnice jsou zatím zatím ty nejlepší, co jsem měl na nohou). Zdolali jsme údolí Šútovského potoka a vyšli na lavinové pole, kde už byla lavina spadlá. Vzpomněl jsem si na svou první Fatru, kdy jsem asi zažíval stejné pocity jako teď Cipísek. Taky jsem se tehdy pro sebe ptal, jestli tudy neprojel nějaký obrovský buldozer.

Pak to začalo. „Hoši, šel tady.“ Tucek zbledl hrůzou a už nechtěl nic slyšet. To nevěděl, co nás ještě čeká. To už na nás volal Dazul, ať jdeme za ním. „Panebože, ty jsou raz takové jak ty dole. Drápy jak můj prst.“ Začal jsem se rozhlížet kolem sebe. Pokračovalo se dál po sjeté lavině, kde jsme pořád a pořád nacházeli jejich stopy.

Když jsme vyšlapali nad úroveň lesa, slunko už vrcholky okolních hor zbarvovalo růžově. Byla to nádhera. Čekalo nás ale hodně práce. Nachystat spaní, rozdělat oheň a hlavně pojest. Ani nevíte, kolik jsme toho sežrali:-)

Noc byla zvláštní, nedobrá. Pořád jsme se budili a poslouchali, jestli nejde...

Zato ráno bylo drsné a neskutečně větrné. Pojedli jsme, sbalili a vyrazili k vrcholu. Byli jsme jak Eskymáci, ale jinak to nešlo. Vítr byl tak silný, že jakmile jsem změnil těžiště, bralo mě to dolů. Někteří si tam prožili svoje krize, ale bylo to krásné. Když se roztrhaly mraky a svahy pod náma osvítilo slunko, byl jsem skoro naměkko. Už za těch pár vteřin té nádhery to stálo. Vrchol skoro 3metry před náma a my už nemohli. Byli jsme tam, podání ruky, fotka a hurá po hřebenu na šošovicovů do chaty Pod Chlebom.

Z chaty nás čekal malý sjezd na pytlí a pak - po jiné cestě než minule - dolů do Šútova. Mezitím nám ještě Dazul ukazoval stopy a ty byly čerstvé. A taky jsme zmákli sešup bukovým lesem k potoku - Dazulova zkratka, v létě neslezitelné. Na asfaltce k autu už to byla pohoda a všichni byli „hrdinové“, jak kdyby to zvládli s prstem v nose. Zkrátka kdo nezažil, nikdy nepochopí.

Jo, a až někdy polezete přes takovů tu úzků lanovů lávku, jak mají někde v Indii, tak si rači připněte sněžnice na bágel a nedělejte blbiny. Je to lepší...

Jarní Tábor na Bařince 25.2.-2.3. aneb kolem světa za 6 dní...

1.den (neděle 25.2.)

(Čeči) Jako tradičně jsem ráno měla autobus v patách , ale stihla jsem ho. A tak jsme v neděli v 8.3 hod. Vjeli z Ratiboře vstříc Bařince. Na Vsetíně máme ještě chvíli čas a tak, kdo chce si ještě skočí na nějakou „ mňamku“. Pak už jedeme na karlovická autobus, který nás zaveze až k hotelu Razula. Odtud vyrážíme k Bařince. A konečně jsme tu, zházíme batohy a jakmile Zub vyštrachá klíče nakládáme si batohy do chalupy. Potom se koná velká AKCE DŘEVO. V poledne jsme se šli posilnit výbornými špagetami se sýrem a kečupem a s nacpanými břichy si šli někteří odpočinout a my cěrky jsme umývaly tu krásnou hromadu špinavého nádobí. Po odpoledním klidu se šlo ven, kde se zahrálo několik hříček. První na řadu přišla italská mafie. Dále jsme ze svých těl stavili pyramidu a nakonec zaútočili nelítostní buldoci, no a potom byli všichni už tak zmáchaní, že se uchýlil do teplého obydlí naší Bařinky. Přiblížil se večer a uvnitř této Chaloupky se začaly hrát další hry. Tentokrát to byly myšičky a bomby a elektika. Po rohlíko-marmeládové večeři se ujal vedení večerní program. Byla jim hra Pantomima, která se pak hrála dlouho od noci...

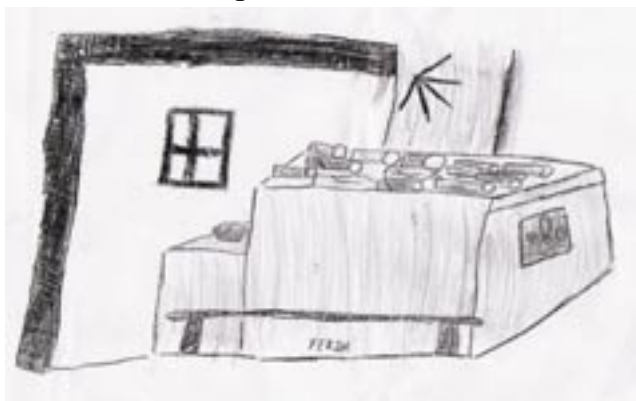

(Ferda) Ráno máme sraz v Rtiboři 8.10 hod. Jedeme autobusem na Vsetín, kde čekáme asi 40 minut. Jdeme na vlakáč na WC a čokoládu. U automatu spal bezdomovec...

Jdeme si koupit časopis. Kupovali jsme si časopis a mě se vyléla čokoláda na pultík u stánku já radši pádil pryč .o))

Nasedáme a jedeme směrem na Bařinku. Cestou zastavujeme u ČSAD a přestupujeme do druhého autobusu, kde nás řidič dovezl až k Razule. Potom jsme došli pod kopec kde nás čekala hora jídla, kterou musíme vynést na Bařinku každý bere něco a jdeme. Na Bařince, někteří svačí a zbytek s vydává na sekání a nošení dřeva do chaty. Potom jsme si zalezli do spacáků hráli pexeso, bank, citadelu a čekali na oběd. Dnes jsme s ocitli v Evropě a tak na oběd jsou Italské špagety. Pak jsme šli ven hrát hry chytačku, buldoky, stavili jsme Aifelovu věž, živou věž. Ještě jsme hráli naskakování na koníka. A poté jsme hráli naskakovačku. Pak jsme se šli dovnitř usušit. Bombičky a myši, nás zaujaly a ty jsme hráli dlouho. Pár vyvolených si udělalo na hlavě palmičku: „začala s tím kecka“ a následovalo společné foto. Sváča a vytváření básničky. Po té jsme hráli elektriku a pantomimum. Umyli jsme se v naší ledové čisté vodě a šli spát.

2.den (pondělí 26.2.)

(Ráša) Ráno po probuzení jsme šli na směnaře. Všeci kdo chtěl vylezli ven na jednu minutu jen ve spacím oblečení. Na snídani jsme měli jakousi tekutou pomazánku a čaj. Po jídle jsme se vydali na dřevo. Některé odvážlivkyně zkoušely sekát dřevo. Cérky jedly na sněhu a ogař vařili oběd. Celí promočení jsme se vraceli do chaty. Nahoře se hrál bank a citadela. Na oběd jsme měli knedlíkovou polévku a čočku. Po obědě se zase karbanilo a někteří spali. Po odpoledním klidu jsme šli ven. Hráli jsme hamburger Hill a ragby. Přišli jsme dovnitř usušili jsme se a byla svačina. Dole se hrálo pantomimum a nahoře karty. Na večeru byly párky a chleba. Po večeri byli večerní směnaři. Ted' máme americké Csíno a hrajeme všemožné hry. Další aktivita byla soutěž o největší nafouknutou bublinu ze žvýkačky. Všeci dolepení se jdeme umýt a jdeme spát.

Sněhaři

Nejlepší (byli po každé) – Číkita, Mája, Máta, Zdenda, Ferda

1X nebyli – Pája, Fialka

3X nebyla – Beruška

5X nebyly – Ráša, Lenča

6X nebyl - Martin

3.den (úterý 27.2.)

Perníková Bařinka

Vypravěč: V Karlovickém podlesí, v tom ráji v řesu, pacoval Cipísek ze státních lesů. Vyzbrojen mačetou, Kofolou a pilou, smrkům a modřínům rád pustil žilou. Protože nablízku nebyla školka, chodil s ním kamarád Lojza a Gabriška holka. Zatím co Cipísek z lesa dělal paseku, dala se Gabriška hlasitě do breku.

Gabriška: Lojzíku, Lojzíku, mě to tu nudí, vždyť chytím vlka, ten led hrozně studí.

Vypravěč: Zmizejíc páreček potajíc v houštině, marně však pátrali po sladké malině. Za chvíli nebylo dětičkám do špásu, protože zbloudily, nemaje kompasu. Dva dny a dvě noci šlapaly tiše, potom jim začalo kručit v břiše. Usedly do trávy neznajíc data, v chvíli se fabričce zjevila Morgana Fata.

Gabriška: Pohlédni Lojzíku, co máme za kliku, město zřím veliké, je celé z perníku.

Lojzík: Asi máš vidění v neblahé předtuše, vždyť seš jen Gabriška a žádná Libuše. Tak přestaň věštit a nazuj si holínky, půjdeme si k svačině vyhrabat kořínky.

Vypravěč: Hrabaly dětičky, kde se to šiklo, najednou nablízku světýlko bliklo. Rychle s rozběhly k bílému puntíku, spatřily Bařinku celičkou z perníku. Spěchaly dětičky k cukrové chaloupce, začaly pojídat cukrové vrabce.

Janice: Kdo tady mlaskáním ruší můj spánek, Lojzík- to jsem je já vánek.

Vypravěč: A Janice, která dřív bývala kráskou, spatřila Lojzíka a hned vzplála láskou.

Janice: Lojzíku, miláčku, slez rychle dolů, koupím ti papuče, žít budem spolu.

Lojzík: Na to ti neskočím copak jsem...

Vyrobilo studio Šneci.

4.den (středa 28.2.)

(**Pavuk**) Tož ráno jsem sa vzbudil v 5:55 a říkal si : „ Dobré, za chvílu vstávám na službu, tak si ještě na 5 minut poležím.“ Zavírám oči a po několika vteřinách znovu otvírám. S vyvalenýma očima pozoruju hodinky, na kterých je čas 7:24. Ze spacáku jsem vyletěl jak raketa, která vzbudila všechny ogary, neboť za 30 minut byl budíček a my jsme měli mít nachystanou snídani. V rekordním čase jsme udělali pomazánku a namazali chleby, které byly nakrájeny dřív než samotná pomazánka. V 7:59 jsme s vydechnutím a udělanou snídaní šli vzbudit ostatní. Po sněhařech a snídani jsme komplet uklidili Bařinku a vydali jsme se do (jak je v básničce) města z perníku – Velké Karlovice. V Karlovicích jsme zašli do muzea, do obchodu, do restaurace (na čaj, kafe, kofolu), do autobusu ... (já a Mátá jsme brali batohy plné jídla, mléka, konzerv, chlabů, vánoček, ...). Před největším kopcem (50m od Bařinky) jsme si s Janinou řekli, že jsme zapomněli koupit krupicu (, která byla za oknem, ale nikdo kromě nás o tom nevěděl). Tak jsme šli zase dolů. Po 100m jsme narazili na Čeči a Čitu (teroristická organizace ČEČITA), když jsme jim oznámili náš vymyšlený příběh, tak se Čeči nabádla, že mi vezme ten těžký batoh. Po dlouhém přemýšlení jsem souhlasil. Pokračovali jsme s Janinou dolů, ale po 10 m jsme se otočili a šli hned za Čeči a Čitou (ty bez tušení vynesly batoh plný všeho možného nahoru). Ve vnitř jsme hráli hru jménem „ slinobanka“, kde bylo za úkol hodit pomocí slámky papírovou kuličku do nějakého humusu a potom zase vynést. Dále se hráli upíři (trochu upravená verze – všichni byli ve spacáku - kromě upíra), kde byli upíři Mátá a já. V této hře, která trvala cca hodinu padaly hlášky jako:

Au, ona mě štípala do ... (slušně řečeno – zadku)

Auuu, kdo oddělal z postele ty madračky

- odpověď : no přece vy

- aha

Ááááá, ona mi hryzla do prstu

Nehýbej se nebo to bude bolet ještě víc

– Ááááá

Au, ona mi kopla do kou..

Po upírech následovala večeře, směnaři a sádrování obličejů. Teď něco k sádrování :

Každý člověk se sádroval cca 10 minut,

potom ale nastal zvrat – to nastoupili na sádrování

Já, Mátá, Fialka, Janina. Jenom mě sádrowali cca 20 minut, protože skoro každou moji větu doprovázel

smích Janiny a Fialky. Nevím co už sem všechno říkal, ale asi to stálo za to.

Tady zase padaly hlášky jako třeba:

Ta sádra mi teče do ucha ...

Au moje oko – mám tam sádru ...

Nesměj se nebo popraskáš ...

Přilepte ten šušň na souřadnice : x- 356 y- 764

- a to je kde ?

- 34° severní šířky a 53° východní délky

- aha, takže tady ?

- ne tady ...

No a šlo se spát přibližně v 0:30 ráno. Světlušky a vlčata cca 23:00. Podle toho taky vypadal další ráno budíček (v 9 hodin). ... Jo a teď jsem si ještě vzpomněl ... Když jsme jeli autobusem, tak batoh Fialky, který byl plný připínáček, byl mokrá, protože jeden z připínáček propíchl jednu z hanáckých kyselek. A byla to velmi zajímavá podívaná, když najednou z ničeho nic začal tryskem z batohu vytákat proud minerální vody

(**Běruška**) Ve středu 28.2. jsme šli na sněhaře a pak na snídani. Po snídani jsme šli nosit dřevo do chalupy. Potom jsme šli do města pěšky. Šli jsme až na začátek Velkých Karlovic. Jak jsme tam přišli, tak jsme šli do muzea. Viděli jsme tam spoustu starých věcí a bylo to zajímavé a hezké. Potom jsme šli do obchodu a skoro ho vykoupili. HA HA !!! A jak jsme vyšli z obchodu, tak nám Janina oznámila, že půjdeme na čaj do restaurace vedle muzea. Jak jsme vypili čaj, tak jsme jeli autobusem domů a do kopce. Jak jsme přišli, tak jsme měli hru Slinobanka. Pak jsme hráli Pacákové upíry. Potom jsme šli na večeři a pak na sněhaře. A večer jsme si dělali masky ze sádry a pak jsme šli spát. Dobrou!!!

5.den (čtvrtek 1.3)

Nezdařená oslava

Bylo nebylo na jednom malém kontinentě, v jedné malé republice, v jednom malém kraji, v jednom malém okrese, v jedné malé vesničce, byla jedna malá chalupa jménem Bařinka. Žil byl v ní jeden malá mravenec, ubzučená Moucha stádo molů. Jednoho dne se rozhodli, že udělají mejdan století, a nazvali ho MixMax Bařinka. Jako vstupné chtěli největší mamky: ocas ještěrky, křídlo světlušky, vlčí hon, lví dráp, šimpanzí očičko, hroší kůži, želví krunyř, leopardí skvrnu a nakonec čumák lenochoda. Vytáhli stoleté zásoby a začali s přípravami. vytáhli mixážní pult pana mravence, bečku kofoly vystrachali z poza kadibudky, jednohubky vyhrabali z kurníku a poslední zásoby našli v odpadovce. Za sto dní a sto nocí připravili MixMax Párty na Bařince. Párty měla začít o půl 9.devátá odbyla a ticho na pěšině. Všichni zbožně hleděli na ty dobroty, ale po půlnoci to už nevydrželi a všechno to spapali. Když mravenec soukal do sebe poslední sousto, zazvonil zvonek a hosté stáli u dveří. Moucha bzučí co teď? Blechy žbleptly „, Ted' si dáme Delí“.

Napsali:

Ráša, Mája, Beruška, Čikita, Čita, Čeči, Kecka, Bára a zákeřným rušením nám pomáhal i Pet'ka.

(Zdenda)Ráno mě probudí Pájův budík. Oblékl jsem se a šel se nasnídat. Na snídani byla vánočka s máslem. Potom následovali sněhaři. Já a Ferda jsme si dali kolečka od sloupu k naší hradbě. Šli jsme do Bařinky a barvili masky, které jsme si vyrobili včera, potom následoval oběd. Potom si někteří masky dokreslovali (já). Někteří psali články a mně ho začala psát Fialenka. Po odpoledním klidu jsme se tahali o spacáky, po té jsme hráli hru s čísly. A byly tradičně netradiční dovednosti. Dali jsme si svačinu a hru boj o studentskou pečeť. Pak jsme šli dolů na večeri (prehistorické, africké, placaté, netučné, golemové topinky s 6 druhy přílohy). Po večeri byli směnaři. A pak už jsme šli spát.

(Mája)Den jsme začali službou, dělali jsme snídani vánočku s máslem. Hned jak jsme dojedli byli sněhaři. Po sněhařích jsme si uklidili a Kikina vymyslela novou hru a byla skvělá a Kikině se taky líbila. Protože jsme včera večer dělali sádrové masky, dneska po té hře jsme si je dodělávali, barvili jsme je a Kikina, Fialka a Janina dělaly oběd výbornou krupici. Oběd byl někdy o půl dvanácté takže polední klid byl hodně dlouhý. V poledním klidu někteří odpočívali a druzí hráli hry. Po poledním klidu odjela Kikina a my, protože venku pršelo zůstali jsme ve vnitř. V chatě jsme hráli Pacákové upíry a já jsem si narazila ucho a hlavu a tak jsem dohrála. Potom jsme hráli klidnější hru netradiční dovednost co nejrychleji napsat souvětí na mobilu. Po net.dovednosti jsme skákali přes švihadlo a hráli autobus. Hned jak jsme dohráli autobus šli jsme nahoru a tam jsme se pořádně ale pořádně porafali (pohádali). Když jsme se pořádně porafali přišla pro nás Fialka a hráli jsme hru hledání čísel. Když skoro nikdo nenašel to co měl začali jsme radši hrát čokoládu, při které jsme se taky málem ra i. Potom byla svačina, zdravé topinky. Po večeri jsme se myli, kdo chtěl.

6.den (pátek 2.3.)

(**Tekanne**) Ráno jsme vstali 7:30 a šli jsme na směnaře. Ogaři chystali snídani. Byl chleba s máslem a výbornou pomazánkou. Čaj byl ovocný a dobrý. Po snídani si cěrky šly balit batohy (svoje) a pak si je snesly ke kuchyňce. Ogaři šli sekat dřevo. Jak cěrky dobalily batohy, tak šly též sbírat dřevo. Jak všeci dobalili batohy (i chlapci), tak Fialka a Čita uklízely nahoře. Všeci se sešli dole. Pak se rozdávaly věci, které se našly nahoře. Konečně sem našla moju papuču a obal na spacák. Pak se zametalo. Ferda, Ráša a Janina šli cosi dělat ke kadibudce. Asi sbírat třísky. Pak byl oběd a odpolední klid. Pak jsme šli s batohama na autobusovou zastávku.

(**Fialka**) No ráno probíhalo asi jako každé od té doby, co jsme spali s chlapci nahoře. Ráno se vzbudím vedle Páji, který buď mizí dělat snídani a nebo vstává. Dneska šel dělat s ostatními ogárky snídaňu. Tak si ještě lehnu, že budu spát než mě vzbudí za půl hodky, ale asi tak po 5 minutách slyším takový ten podezřelý zvuk, který vdává aktivní světluška poslední den na táboře, balení batohů. Slyším jak tam všechno cpou najednou. Tak zvednu hlavu, abych se podívala, co se děje. S údivem zjistím, že balí všechny kromě Lenče a Máje a tak jim jen řeknu ať si nechají věci, ve kterých pojedou navrchu v batohu a ležím dál odhodlaná nevstávat. Za chvíli cítím jak něco do mě tak opatrně píchá. Pak se ozve Fial, Fialko, vím že je to Zdendův hlas tak si myslím, že mají nějakou otázku kolem služby. Tak s tím největším odporem vylést ze spacáku odklopím jen částz hlavy a nade mnou sedí Zdenda se zvláštním výrazem. Tak se na něj podívám takový zvláštním výrazem a on vyklopí ze sebe: „ Fial, já sem nechtě smíchal tu pomazánku s marmeládou.“ Můj udivený výraz musel stát za to. Poslední den říkám si v duchu a stejně se něco poplete, tak se tomu zasměju a zase zalezu páč přišel zbytek ogarů a všechny budí a tím sem chtěla naznačit, že nikam nechcu. No očividně to janině bylo úplně šumák, ale dala nám čas 10 minut do směnařů, která uběhla velmi rychle s historkami od Páji jak Zdenda míchá 2 odlišné věci dohromady. Tak odchod na sněhaře, při kterých si dáváme poslední cvičení podle Olgy Šípkové na chodníčku mezi kadibudkou a chatou. Pak se jdeme ohygienit do našeho maxi potoka (kdysi studánka). Pak jdeme na snídani všichni snídají a já hledám štětce, batoh, další batoh, barvy, papíry, nečekaně zase pouzdro a mobil, gatě, ponožkya když všechny baby zvedám , aby se šly sbalit tak si vzpomenu, že jsem ještě nesnídala. Tak si беру jakýsi chleba, ale zjišťuju, že Páju nepřestalo od večere bavit sypat všude Čína koření takže to brzo vzdám a jdem se balit. Po 5 minutách jsem konečně nahoře, protože moje složenina na sobě ještě pyžamo, v jedné ruce nacpaná igelitka barvami štětcama a kdoví čím ještě, v druhé malý batoh nacpaný oblečením co sem měla dole, na zádech velký batoh a na hlavě 2 ručníky. Konečně su před svojů hromadů věcí a jen vzdychnu a začnu. Tak tak sem to tam zase narvala asi jako v sobotu před odjezdem. Sejdu dolů a Janina nemá tam ještě místo no tak to přebalím a ještě tam narvu nějaký cukr, kečup, granko,... No celkem dost toho bylo. Pak pošlem cěrky na dřevo a jdem uklízet mezitím se ogaři sbalá a já s Čitů jdem nahoru uklidit. Pak dražba věcí. Vymetám kamna a další jednoduché, ale potřebné věci než se odejde. Pak oběd, umývám nádobí pája zase utírá, Mátá zase šel vynést polévku, Zdenda a Ferda vynášejí vodu. Jo, tak já dokážu službu zaúkolovat během chvilky. Pak konečně trocha klidu, teda než se zase něco nezačne nějaká mini bitečka o lavičku nebo něco podobného např. lechtání L. Pak jsme děti poslaly ven a šly sme s Janinou umývat zem a dávat okenice. Pak batůžky na záda poslední pohled na bařinku , sbohem a šáteček a jdem pryč. Na zastávce sme za chvílu. Skoro všichni jdou do obchodu a na zastávce jsem zůstala já , Mája a Mátá. Po chvílce tam naběhl takový boreček zadíval se do jízního řádu a bylo: „ V kolik to jede přesně?“ A my sborově: „ 14:40.“ Pak přišel aj zbytek a ptali sa jestli tam byl. Tak čekáme na bus a pája tak vyjmenovává, co mu udělala Čeci a Mátá a já sem zjistila, že ode mě nic nemá, tak jsem začala koumat co bych ještě stihla. No a tak přemýšlím a pája začne pít, Čeci mu to pití zvedá, ale pak ho pustí, ale to bych nebyla já. Naklonila sem mu to ašku a zmačkla, ale on furt nic tak sem chvílu počkala, ale pak už to nevydržel a škulb aškou a limonádovým pitím se zahnal pryč na neštěstí trefil Ferdu, který tak dostal sprchu. Omlouvám se Ferdo. A pak celý rudý mně sliboval, že mi to oplatí. Pak už konečně přijel bus, ve kterém sme se s Janinou dobře bavily, když chlapec, který stál tak krásně tančil aby na ni nespádl. A nepijte koruní je to nezdravé potvrzeno testy. Pak jsme přesedli a jeli domů.

BŘEZEN

9.3 ODDÍLOVKA

9.-11.3. Film Kurz viz.zvadlo

16.3. VOLNÝ PÁTEK

17.3. Velká hra Partyzáni- v 16.00 u Ratibořské klubovny

18.3. Střediskové hrátky v bazénu viz. str. 2, domluv te se srádcí

23.3. ODDÍLOVKA

23.3. Interkulturní večer pro 16+ (RS+Os) v KD v Kateřiních

30.3 VOLNÝ PÁTEK

31.3. DRUŽINOVÉ VÝPRAVY

SOUČÁSTÍ TOHOTO ČÍSLA JE I KUPŮN NA SLEVOU ODDÍLOVÉ MIKINY, KTERÝ MŮŽETE UPLATNIT NA 10.VÝROČÍ ODDÍLU viz. ZVADLO

*ŠESTKA - koedukovaný oddíl Junáka v Kateřiních,
středisko 723.01 Vsetín tě zve na*

**Kurs westernových dovedností
v neděli 15.dubna 2007 v 9:00**

Kde: Kulturní v Kateřiních. V případě pěkného počasí v Březinách

Předpokládaný konec: 17:00hod. S sebou: dobrá nálada, kdo má vlastní lasa, biče, kolty,.... přezůvky, jídlo + pití a pouhých 30 Kč jako kurzovné
Informace: Petr Zubíček, 739 037 602, sestka@skauti.cz

*Zveme Tě na oslavu 10.výročí založení
6.koedukovaného oddílu Kateřince.
Oslava se koná dne 14.4.2007 v DBCB,
od 17.00-19.00 hodin oficiální program a
od 19.00 hodiny volná zábava.
Těšíme se na Těbe...*

6.K

Kroj s sebou a na sebe...

DUBEN

6.4 ODDÍLOVKA

6.-9.4. VELIKO-
NOČNÍ PLANINA
13.4. VOLNÝ PÁ-
TEK

14.4.VÝROČÍ OD-
DÍLU 10.LET viz.
zvadlo

15.4.KURZ LASA

20.4. ODDÍLOVKA

21.-22.4. ODDÍLO-
VÁ VÝPRAVA IVAN-
ČENA

clanky.sestak@seznam.cz nebo zdenkagottwaldova@seznam.cz